

Романово, умр. 1860, ученикъ на Салиери и Кнауеръ, писалъ: една симфония, нѣколко увертюри, два концерта за пиано, 8 струнни квартета, църковна музика, пѣсни и др..

Имажъ, фр. *image* — буквально — „образъ“, въ музиката — ритмически и мелодически мотиви или фрази, които спомнятъ (по асоциация на идеитъ) нѣкакъвъ (въображаемъ) образъ.

Имброльо, ит. *imbroglio*, фр. *confusion* — забъркване, смѣсване — неправиленъ начинъ на акцентираше, състоящъ се въ това, че въ различни, едновременно звучащи гласове, акцентираниѣ и неакцентирани тактови части се тѣй вмѣкватъ и смѣсватъ една съ друга, че се получава едно формено объркване отъ четни и нечетни тактови видове. И. може да се получи, когато гласоветъ сж нотирани въ единъ и сжщъ тактъ, а сжщо и въ различни (напр. единия въ $\frac{2}{4}$, другия въ $\frac{3}{4}$) тактове — и въ двата случая тактовото чувство се забърква.

Имитандо, ит. *imitando* — подражателно.

Имитация, лат. *imitatio*, ит. *imitazione*, фр. *imitation* — подражание или повторение въ единъ или повече гласове на една музикална тема или фигура, явила се преди това въ другъ гласъ. Подъ името *Repetitio vocis* у теоретичитъ отъ XII в. се срещатъ първитъ опити за И. Тя е основа на контрапунктиния стиль, на канона и фугата. И. бива проста, когато само единъ гласъ повтаря темата; двойна, когато два гласа имитиратъ други два; точна, когато имитираниятъ откъслекъ е възпроизведенъ безъ измѣнение, и свободна или неправилна, когато при повтарянето на темата, имитиращиятъ гласъ прави измѣнение въ нейната мелодия.

Импациенте, ит. *impaziente* — нетърпеливо.

Имперioso, ит. *imperioso* — повелително, господарски.

Импетуосamente, ит. *impetuosamente* — бурно, буйно.

Импоненте, ит. *imponente* — решително, натъртено, съ натискъ.

Импресарио, ит. *impresario* — шефъ на концертно, или театрално предприятие.

Импровизация, фр. *improvisation* — изкуство за умѣло фантазиране на, или безъ, зададена тема, и безъ предварителна подготовка на пиано, или на органъ — изкуството за моментално музикално творчество. Мнозинството отъ голѣмитъ майстори въ музиката сж имали и голѣмъ импровизаторски даръ. Бахъ презъ 1725 е импровизиралъ цѣли два часа върху хорала „Am Wasserflüssen Babylon“, Бетховень, Шубертъ и Менделсонъ сж били сжщо голѣми майстори на импровизирането. Органиститъ развиватъ голѣми импровизаторски способности, поради нуждитъ при църковнитъ служби прелюдирания и модулирования.

Импrompto — *impromptu* — малка инструментална композиция въ свободна форма, или въ разширена пѣсенна такава — най-често тридѣлна — въ изященъ, брилянтенъ стиль, плодъ на моментно хрумване. Шубертъ и Шопень сж дали това име на нѣкои свои творби — първиятъ на ор. 90 и 142, а вториятъ — на ор. 29, 36 и др.

Импроперия, лат. *improperia* — антифони и пригласи, които се пѣятъ въ католическата църква на Страстния петъкъ сутринъта, презъ време на поклонението на кръста. Тѣзи антифони се пѣятъ по стари (григориянски) напѣви.

Инвенция, фр. *invention* — творческа дейность за създаване на нови форми и мисли. Въ широкъ смисълъ, подъ И. се разбира дарбата за всѣкакъвъ видъ творческо-музикална изобретателность. Всѣки истински майсторъ обладава, ако не всички, то поне едно отъ разклоненията на дарбата за създаване.

Инверсия, ит. *inversione*, лат. *inversion* — обръщането, размѣстването на гласоветъ при двойния контрапунктъ; при вокалната композиция наложеномто отъ хода на мелодията, или ритма, размѣстване и повторение на думитъ отъ текста.

Инвита̀ториумъ, лат. *invitatorium* — въззивна пѣсенъ; въ католическата църква, антифонитъ *Adoremus Dominum, qui fecit*, съ които хорътъ